

ct

Tot el que no et puc dir

de
Laura Freijo Justo

(fragment en català)

1.

PAULA

He baixat al riu. El riu sempre em fa costat davant de les decisions importants. És un gran aliat. M'he vestit amb roba esportiva. Abans de trucar-te era necessari que el meu cos i la meva ment suessin. A la parla de l,esperit li senta bé l,exercici físic. El meu cos ja no respon com amb quaranta dos anys que a vegades semblava volar sobre el terra, però Déu ni do la capacitat per anar aguantant quan tot comença a pesar i les temptacions de parar són grans. *(Pausa breu.)* He anat fins al límit del camí cap amunt, direcció Montcada, i en baixar he creuat el pont de Can Peixauet per baix. I prou. Era ja massa tard per forçar més. El sol estava alt i tampoc era qüestió de desfondar-m,hi sinó de preparar-me. En la pujada he vist una garsa. I quan he deixat de caminar per desaccelerar el cor i recuperar la templança de la meva veu, m'he assegut al costat del riu, he mirat de nou el rellotge i m'he deixat anar una estona escoltant plàcidament la remor de l,aigua que baixava transparent cap el mar. *(Pausa breu.)* M'he posat més o menys en el mateix lloc de sempre, on a vegades escric alguna cosa després de córrer o caminar. Un gos petit ha vingut a saludar-me bordant una mica mentre s,acostava i allunyava juganer. M'ha fet somriure i m'ha tret el cap del mòbil. Ha estat quan he aixecat la mirada que he tornat a veure una garsa, i després una altra, la seva companya. Diuen que sempre van per parelles. Contemplar el seu vol m'ha aliniat amb la trucada que tenia prevista fer-te des de fa més d,un mes, potser dos. *(Pausa breu.)* I una veueta m'ha vingut a temptar: *Ara que tot ha adquirit tonalitats de certa normalitat en les meves percepcions, ara que connecto amb aquesta freqüència de la realitat: cal aquesta trucada? Tens les mateixes motivacions; Paula? Et mou la mateixa emocionalitat que et va fer decidir que la faries?* Llavors m,he recordat a mi mateixa sortint encara de les tenebres travessades en aquest confinament i com vaig ser lo suficientment adulta, responsable i, fins i tot, madura per no donar via lliure al reclam insuportable que et cridava dintre meu, com vaig haver de demanar ajut a tot allò invisible... M'he recordat a mi mateixa que malgrat la desesperació de certs moments vaig poder controlar i m,he abraçat amb tendresa i compassió i li he dit a la Paula que encara conserva el record del seu amor per tu: *D,acord, bonica, ho faré per tu, perquè mereixes la oportunitat que vas demanar, perquè vols dir-li mirant-la als ulls quant l,has trobat a faltar en tots aquests anys, quan la trobes a faltar a vegades.* El gos i les garses m,han confirmat que ho havia de fer. *(Riu.)* Tu no ho saps però són dos dels meus animals de poder. Que vinguessin a mi en aquell moment m,ha indicat que t,havia de trucar. Que calia. No perquè la trucada fos a aconseguir allò que el nostre cor, el cor de totes les Paules que sóc anhela, sinó perquè en el contracte que el destí ens va planificar, jo faig la meva part. Tot i així, m,ha costat molt trucar-te. *(Pausa breu.)* En un pla més realista m,imaginava una possible conversa i a vegades em quedava sense rèpliques perquè em costa molt mentir. El més fort és que al final t,he mentit i estic segura que saps que t,he mentit.

(Pausa.)

Mentre mirava el flux de l,aigua he tingut la certesa de que no parlaria amb tu, tot i fer el possible perquè fos una hora que donés possibilitats a una conversa, clar que igual per la logística del manteniment d,una casa amb canalla, un dissabte no és bon dia. Però va sortir així quan vaig fer el petit ritual per veure quin dia t'havia de trucar. Com que no sabia quin dia de juny trucar-te, vaig fer paperets i vaig demanar ajut als meus guies, als meus àngels, a Déu i a l,Esperit Sant, ja tothom!,

perquè triessin el millor dia de cara a afavorir un reencontre, i va sortir aquest dissabte. L'últim del solstici de primavera. El dia anterior a l'eclipsi, a la lluna nova. Un altre vint d'un any vint. Però tot i saber que deixaria sonar el telèfon fins que saltés el contestador, que escoltaria el teu missatge i tindria una resposta preparada, ha estat difícil. Molt. Pensava que sabia traslladar-te quelcom que dins teu connectés amb aquella Paula amb que una vegada vas tenir un vincle d'estimació i complicitat. Pensava que sabia transmetre't que ja tot podia deixar de tenir aquella densitat emocional, dramàtica, amb tocs de desesperació que va adquirir la meua declaració d'amor i que d'alguna manera una de les Paules que habiten en mí i que entra en les tormentes i mor i ressuscita la porta amb ella com una mena de salvoconducció contra el laberint de la bogeria... Pensava que sabia fer-ho i no sé si ho he sabut fer, Caterina. Perquè tot i saber que hauria de parlar-li al buit d'un contestador automàtic perquè les meues paraules t'arribessin com una invitació a reconstruir el vincle, m'he atabalat i segur que l'he cagat.

(Pausa.)

Hola, sóc la Paula. Només volia saber com estàs. Si vols, truca'm. Una abraçada.

(Pausa.)